

Els punts negres que podrien fer perillar la majoria

Les malalties del PSPV-PSOE

Deu anys en el poder són la prova que el PSPV-PSOE ha gaudit d'una salut excel·lent, però en el trajecte ha quedat la ideologia, un llast de víctimes en la cuneta i una sèrie de claudicacions davant el govern central que podrien costar l'hegemonia al partit.

Són tres legislatures governant les principals institucions públiques i molt el poder acumulat pel Partit Socialista a tot el País Valencià. El seu líder indiscutible, Joan Lerma Blasco, president de la Generalitat valenciana i secretari general del PSPV-PSOE, ha desenrotllat al llarg del últims deu anys una forma d'entendre la "praxi política" que li ha facilitat el control total del partit i, fins i tot, de cadascuna de les institucions públiques que el seu partit governa. Parlar de les malalties del PSOE valencià obliga a fer referència al seu líder. I aquesta anàlisi es fa necessària perquè són moltes les qüestions nacionals i d'infraestructures que encara esperen solució al País Valencià i que els socialistes han deixat oblidades, i perquè són més encara els perills que, per falta de dialèctica política interna, afecten un partit que pot veure reduïdes seriosament les seues pretensions de repetir l'èxit, tant en les properes eleccions generals com, a llarg termini, en les autonòmiques i en les locals.

Al llarg dels últims tretze anys, els socialistes valencians han comptat amb el suport majoritari de la societat valenciana a les urnes i han gaudit d'una excel·lent organització interna caracteritzada per una fèrria disciplina. Els pactes de les diferents famílies socialistes —els mirallistes, blasquistes i ciscaristes entre d'altres— van permetre una cohesió interna, durant els setanta, que ha estat una fórmula d'èxit fins l'any 1989. Les Corts valencianes, el Govern autònom, els principals ajuntaments del País Valencià i altres institucions públiques, han estat controlades totalment pel PSPV-PSOE. El seu líder introduït, per Josep Lluís Albinyana per plantar cara als històrics de Joan Pastor, ha estat un home "provisional" que a poc a poc ha aconseguit eliminar els enemics interns fins al punt de ser l'únic referent actual del partit. Lerma, amb el temps, no

sols ha aconseguit traure's de damunt els qui podien fer-li ombra amb diferents cops de mà —el més dur ha estat la defenestració política de l'ex-conseller d'Obres Públiques Rafael Blasco—, sinó que ha convertit aquest aparell polític en un òrgan sense cap debat intern, on els problemes s'amaguen sota un fals discurs triomfalista.

L'INTRAPARTIT

Una primera anàlisi remet a l'actual estat intern del PSPV-PSOE. Aquesta

absència de debat intern abans mencionada es confirma des del any 1989, en què Lerma aconsegueix eliminar dos consellers crítics, potser els únics amb talla política i els últims, amb el seu líder —Rafael Blasco i Cipià Ciscar—. Encara que la història ja és massa coneguda, és un referent necessari per entendre l'actual absència de debat en un partit on tenir idees pròpies comença a ser perillós.

A partir de 89 Lerma aconsegueix estructurar una organització interna "en precari"; on els cossos intermedis exerceixen funcions d'obediència absoluta per a consolidar posicions de poder i per ga-

rantir una estabilitat sempre pendent d'un fil. Eliminat el debat —ningú s'atreveix a discrepar— l'estructura interna s'ha petrificat fins a tal punt que, per exemple, la pèrdua de les alcaldies de València i Castelló a les últimes eleccions locals, no ha provocat ni un minut de reflexió política interna. Parlar d'aquest tema amb membres de l'executiva nacional del PSPV-PSOE és com parlar d'un fet marginal, sense importància.

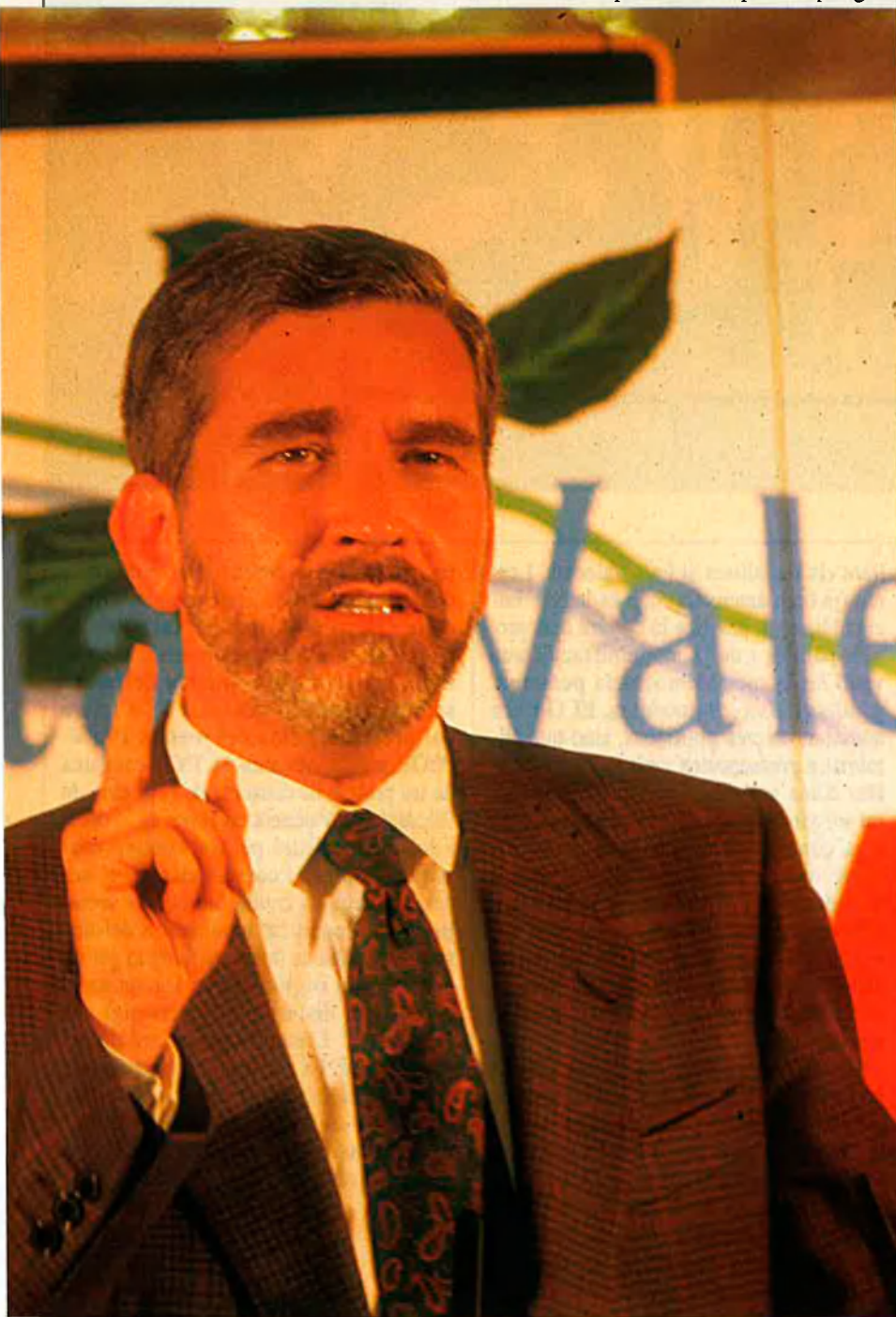
La divisió del PSPV-PSOE entre blasquistes i lermistes a la comarca de la Ribera Alta —espina dorsal dels vots socialistes— en lloc de produir inquietud pel futur dels vots, s'ha convertit en una nova maniobra per a col·locar fidels que exerceixen la submissió a ultrança. I encara més. Els socialistes valencians estan actualment més preocupats per no provocar la dreta valenciana o, el que resulta més sorprenent, els nacionalistes, que per solucionar els greus problemes interns, encara que puguen desembocar en l'escissió.

Lerma es converteix així, com deien els grecs, en "l'hegemon", el dominant, que ho abraça tot. Els altres ballen al seu voltant esperant un favor, una gràcia, que els consolide dins dels llocs de poder del partit. I això Lerma ho sap. Al carrer de Ferraz de Madrid no es discuteix el seu liderat perquè ha aconseguit la tranquil·litat de la segona federació estatal, una de les més conflictives de l'estat. Ni Felipe González ni l'aparell del PSOE estatal el qüestionen. No perquè siga un home carismàtic ni amb poder d'influència al socialisme estatal, sinó perquè són milers de vots els que ha aportat per a la continuïtat del Govern de Madrid.

PROTAGONISME A L'ESTAT

Però, curiosament, aquest pes electoral, de vots segurs què Lerma dona als seus superiors, no s'ha traduït en contraprestacions polítiques en benefici dels valencians. Al contrari, Lerma practica el que exigeix als seus subdits: obediència total. Causar el mínim de molèsties.

L'any 1992 està resultant molt significatiu, *en precari*, per al País Valencià, amb el greuge comparatiu de tot allò que beneficia rotundament les altres autonomies. L'AVE —regalat a Andalusia—, el soterrament de les vies de ferrocarril a la ciutat de València i a Alacant, la conformació del Port de Sagunt, l'autovia de Madrid-València, la millora estructural de les nostres universitats i l'oblit estratificat del "cas valencià", són algunes

Els que es van moure no van eixir en la foto.

RAFA GIL

breus pinzellades dels projectes pendents i aparcats sine die que han causat un malestar considerable entre l'electorat urbà. El "Levante feliz" torna a ser una realitat de la qual els mandataris valencians són, quasi exclusivament, responsables, aspecte que no ignoren i inclús reconeixen en privat.

Prova d'aquesta obediència és l'anunciada derogació de la Llei Orgànica de Transferències a València, LOTRAVA. Inicialment Lerma, per no enfrontar-se a Madrid, va negar la necessitat de reformar l'Estatut valencià per dur a terme aquesta mesura. El temps, l'oposició política i els juristes, li han tret la raó. Lerma hagué de parlar amb Narcís Serra per a evitar problemes, el qual, li va donar el beneplàcit per a dur endavant la reforma de l'estatut.

EL PAÍS VALENCIÀ I ELS SOCIALISTES

L'últim apartat de les malalties dels socialistes valencians ens du a fer una breu anàlisi de la política que estan desenrot-

llant els socialistes al País Valencià. Lerma (ja hem assenyalat que és la referència obligada), practica la cultura dels serveis públics i de la modernització; una visió de la socialdemocràcia purament administrativa i burocràtica. El Govern autònom no crea polítiques, sinó que administra pressupostos amb la impersonalitat d'una gestoria. El lermisme, instaurat en sindicat d'interessos hegemònic, s'ha convertit en una força *catch all party*, que ho vol abraçar tot, renunciant a la ideologia del partit. Necessiten mantenir tranquil·la la dreta, necessiten del suport de la ugt, necessiten no molestar els nacionalistes, i tot això sense avaluar els perills que es desprenen de la suma d'actituds.

Si fem una ràpida lectura als últims projectes socialistes, ens adonarem que la màxima preocupació és mantenir la quota de vot a qualsevol preu. Lerma sap que ha perdut vots a les grans ciutats i que necessita mantenir el de les mitjanes i el de la societat rural. Un vot conservador que, lluny de beneficiar els socialis-

tes, els obliga a desenrotllar polítiques conservadores. És, per exemple, el cas de la Televisió Valenciana; caracteritzada per ser una eina que ofereix una ideologia conservadora –inclús delirant– amb una presència continua de la figura del president; dins del mateix PSPV-PSOE alguns apunten la TVV com una de les principals causants de la pèrdua de l'alcaldia de València en favor de la dreta i dels regionalistes pel seu continu missatge folklorista i conservador. És el cas del conflicte del català. En ell, els socialistes han renunciat totalment a definir-se sobre quina és la nostra llengua per no provocar el regionalisme i generar el consegüent disturbí, que seria mal vist per Madrid. L'anquilosament polític del PSPV-PSOE ha consumat el seu divorci amb la societat civil, amb la classe empresarial i amb els agents culturals, que és el pas més ferm cap a la pèrdua de la majoria absoluta.

Olga Puig